

Inleiding

Op 22 juni 2001 beginnen Dinie en Peter Oord met hun ABIM-Cruiser de “Vagebond” een stalen knikspantschip met achterkajuit van 11,70 meter aan hun reis naar de meren ten Noorden van Berlijn. Zij maken deze reis samen met hun vrienden Jan en Nel Schreurs waarmee zij al vele reizen naar Frankrijk hebben gemaakt. Jan en Nel varen in de “Neeltje”, een Gillissen vlet met open kuip van 10.60 meter. De planning is om via de Rijn, het Wesel-Dattelnkanaal en het Mittellandkanaal via het Elbe-Seitenkanaal naar de Elbe te varen om dan bij de plaats Dömitz via de Müritz-Elde Wasserstrasse naar de meren ten Noorden van Berlijn te varen. Van daaruit kan Berlijn worden bezocht om dan via Potsdam en Brandenburg het gebied weer te verlaten. Dit is hen aangeraden i.v.m. de vaak te lage waterstand op de Elbe. Als zij vanuit Berlijn naar het Noorden zouden varen, zou de waterstand op de Elbe ondertussen kunnen zakken met als gevolg dat zij vanuit het Noorden weer helemaal binnendoor terug moeten naar Berlijn. Dat risico nemen zij liever niet en willen daarom zo snel mogelijk de “drempel” van Dömitz achter zich hebben. Peter Oord, tevens de ontwerper en bouwer van de ABIM-Cruiser 117, die via zijn eigen bedrijf “ABIM-Watersport” te Wanneperveen wordt verkocht, is de schrijver van dit verslag.

Donderdagavond 21 juni

Dinie moet vanavond nog werken maar heeft alles al klaar staan om aan onze grote reis naar het voormalige Oost Duitsland te beginnen. Nadat thuis alles is opgeruimd en ik veel te vroeg bij Dinie haar werk sta om haar op te halen heb ik de zenuwen of ik thuis niets vergeten ben. Om 21.35 uur stapt ze bij me in de auto en stelt gelukkig geen vragen waar ik op moet antwoorden dat ik het vergeten heb of er niet aan heb gedacht. In gedachten rijden we naar de haven waar we de boot verder volstouwen met de inhoud van de auto. Nadat alles op z'n plaats is gelegd schenken we nog wat in terwijl we naar het T.V. journaal kijken. De weersverwachting is op iets langere termijn geweldig, alleen de eerste dag zal het koud zijn en nog wat regenen. Met een tevreden gevoel zoeken we de achterkajuit op.

Vrijdag 22 juni

Het dringt nog niet echt tot ons door dat we een vakantie van 5 weken voor “de boeg” hebben als we om 7.55 uur onze jachthaven “Strand Horst” aan de Randmeren uitvaren. Het is droog, weliswaar nog wat fris, maar de reis is nu echt begonnen. In gedachten neurie ik: “Berlin, here we come” en terwijl er een stevige bries staat die het Wolderwijd voorziet van prachtige witte schuimkoppen varen wij richting de Hardersluis. Voor ons vaart een klein vrachtscheepje dat ook, naar later blijkt, richting het Ketelmeer vaart. Bij de Hardersluis aangekomen kunnen wij direct achter het vrachtscheepje invaren zodat we ons 15 minuten later al op het Veluwemeer bevinden. Ondertussen begint het te regenen en wordt het zicht behoorlijk slecht. Ter hoogte van het eiland “Ral” valt de snelheid van de “Vagebond” ineens terug waardoor we de indruk krijgen dat we iets in de schroef hebben gekregen. Na de schroef een keer behoorlijk in de achteruit te hebben laten draaien kunnen we onze weg zonder problemen vervolgen. Bij de Roggebotsluis aangekomen kunnen we in gezelschap van 4 jachten direct de sluis invaren, terwijl het vrachtscheepje achteraan aansluit. Dat maak je ook niet vaak mee, dat een sluismeester het toelaat dat jachten voor in de sluis mogen liggen. Doordat het bij de sluizen zo mee zit bereiken we al om 12.05 uur het Ketelmeer om van daaruit onze weg via de Geldersche IJssel te vervolgen. Door de harde westenwind en het feit dat de IJssel vrij stevig stroomt, is het eerste stuk redelijk onrustig. Later, een stuk voorbij Kampen wordt het rustiger terwijl ook de zon begint te schijnen. Ons doel, Deventer, hopen we om ongeveer 18.00 uur te bereiken. Doordat de rivier redelijk stroomt, wat gezien de tijd van het jaar toch vrij gebruikelijk is, maken

we er een sport van om “kribbetje te varen”. Met een snelheid van ongeveer 10 km. per uur tegen de stroom op, speelt Dinie het op een gegeven moment klaar om de “Vagebond” een snelheid van 12,5 km. per uur te geven, terwijl ze draaiend aan het stuurwiel het juiste evenwicht zoekt tussen voldoende afstand van de kribben en te profiteren het maximale “neer”. Uiteraard roep ik direct dat dit geluk is, dat ze mazzel heeft met zulke mooie kribben en meer van dit soort flauwekul, maar ondertussen schieten we lekker op en bereiken al voor 18.00 uur de jachthaven van Deventer.

Zaterdag 23 juni

Omdat we van de havenmeester gehoord hebben dat de stroomsnelheid minstens anderhalve km. per uur sneller is dan normaal, vertrekken we al om 7.45 uur. Vandaag in Lobith zullen we onze vrienden Nel en Jan ontmoeten die met de “Neeltje” samen met ons deze tocht zullen maken. Het weer lijkt inderdaad de goede kant op te gaan en met een prima gevoel varen we met een redelijke snelheid tegen de stroom op. Net boven Dieren, als we de vaart er goed in hebben, schuren we met donderend geweld over de uitloper van een krib, het lijkt wel of de “Vagebond” door een reusachtige hand wordt opgetild. We schrikken vreselijk maar hebben nog wel de tegenwoordigheid van geest om de schroef direct uit z'n werk te zetten. Onze eerste gedachte is dat we de vakantie wel kunnen vergeten en we zijn zelfs bang om de schroef weer in z'n werk te zetten. Maar, alsof we speciale bescherming hebben, er is gelukkig niets beschadigd. De schroef is net zo trillingsvrij als voor die tijd en regelmatige controle onder de luiken levert ook geen nare verassing op. We varen verder maar houden duidelijk iets meer afstand van de kribben, per slot van rekening moet onze vakantie nog beginnen.

Na in Doesburg even te hebben afgemeerd om enkele boodschappen te doen en onze viervoeter Lady te laten plassen, varen we na een half uur weer snel verder. We verlangen toch wel naar de ontmoeting met Nel en Jan waar we al vele grote reizen mee hebben gemaakt.

Om 13.30 uur, in de buurt van het Pannerdensch Kanaal horen we over de marifoon dat de “Vagebond” wordt opgeroepen. Als we geen respons op ons antwoord krijgen pakken we de telefoon om de “Neeltje” dan maar te bellen. Omdat de antenne van de “Neeltje” hoger is geplaatst is haar bereik waarschijnlijk beter dan het onze. Wij kunnen de “Neeltje” blijkbaar wel ontvangen, maar zij ons nog niet. Na overleg blijkt de “Neeltje” eerder bij Lobith te zijn dan de “Vagebond”. De stroom lijkt steeds krachtiger te worden, maar door op tijd over te steken en goed “kribbetje te varen” kunnen we de gang er toch aardig inhouden. Om 15.30 uur, als we de plas bij Bijland zijn opgedraaid zien we de “Neeltje” prachtig in het zonnetje liggen met de kop op een zandstrandje. Na langs zij te hebben afgemeerd en een meer dan hartelijke begroeting genieten we samen van een heerlijke middag en avond.

Zondag 24 juni

Omdat we nu weten dat de rivier erg hard stroomt, vertrekken we om 7.55 uur. De zon staat hoog aan de hemel en het lijkt een stralende dag te worden. Naast veel stroom op de Rijn is er ook veel scheepvaart. Met een gemiddelde snelheid van niet meer dan 8,6 km. per uur “kruipen” we tegen de rivier op. Gelukkig gaan alle ons oplopende schepen ook erg langzaam. We presteren het zelfs om een duwcombinatie met 4 duwbakken op te lopen. Ondanks dat het formeel op dit traject niet is toegestaan kiezen we toch regelmatig de “verkeerde wal”. Enerzijds hebben we zo minder stroom tegen anderzijds ontwijken we zo ook vaak de ons oplopende schepen. Om 14.30 uur lopen we de jachthaven van Wezel binnen. Het varen op de Rijn is zwaar en vermoeiend. Nadat we op de fiets even door Wezel en over de “Boulevard” zijn gefietst, genieten we 's avonds op een terras bij de

haven van de eerste Wiener schnitzel. Het is rustig in de haven maar omdat we een mooi uitzicht op de Rijn hebben, vermaken de voorbij varende vrachtschepen ons.

Maandag 25 juni

Wederom een zonnige warme dag met een temperatuur van 28 gr. celsius Om 8.30 vertrekken we uit Wezel. Nog heel even tegen de Rijn op en dan bakboord uit het Wesel-Datteln kanaal op. De 1e sluis komt al na 25 minuten, waar we achter een lege Spits kunnen schutten. Leuk kanaal, vrij veel scheepvaart maar niet hinderlijk. 6 sluisen, waarvan de laatste 2 wat meer tijd kosten. Als we om ca. 18.00 uur bij km. 21 het Dortmund-Emskanaal opdraaien zien we voor ons ook de eerste "Keersluis". Dit is een bouwwerk waarin een grote (sluis)deur hangt, die bij een eventuele dijkdoorbraak kan zakken. Omdat er in deze hoog gelegen kanalen meerdere van deze "Keersluizen" zijn aangebracht, stroomt er dan maar een gedeelte van een kanaal leeg en niet het hele kanaal. Mede door de vertragingen bij de laatste 2 sluisen meren we pas om 18.30 uur af in een zijtak van het Dortmund-Emskanaal bij jachtclub Olfen. Een leuk klein haventje in een stille en landelijke omgeving waar we goed zullen slapen. De erg aardige en hartelijke havenmeester belooft ons om de volgende morgen om 7.30 uur verse broodjes te brengen. Na het avondeten op het achterdek wandelen we in de avondzon nog even door de prachtige omgeving. De hond rent lekker voor ons uit en in de verte zien we het talud van het Dortmund-Ems kanaal. Wat een heerlijke avond en wat een lekker vakantiegevoel, vooral omdat we het met het weer tot nu toe zo getroffen hebben. Als we later op het achterdek de lab-top pakken om ons reisverslag bij te werken blijft het buiten nog lekker lang warm zodat we besluiten om niet al te vroeg naar bed te gaan.

Dinsdag 26 juni

Omdat de havenmeester beloofde vroeg te komen spraken we met de "Neeltje" af om 8.00 uur te vertrekken. Maar, om 8.00 uur is er nog geen havenmeester, laat staan verse broodjes te zien. Gelukkig, net na achten, komt hij aangelopen met voor ieder 5 Kaiserbrötchen in een zak plus als gift van hemzelf een doosje met 6 verse scharreleieren. Na deze aardige man hartelijk te hebben bedankt worden de trossen losgegooid en de steven weer richting het Dortmund-Ems kanaal gewend. Dit prachtige kanaal, gelegen in een bosrijke omgeving wordt op dit moment op vele plaatsen verbreedt en aangepast voor de hedendaagse scheepvaart. Dit betekent dat bruggen worden vernieuwd en hele stukken kanaal worden verbreedt en uitgediept. Op zich erg indrukwekkend om te zien, dat er zo hard gewerkt wordt om dit kanaal geschikt voor de toekomst te maken. De kleine vertragingen bij de "Baustellen" nemen we dus maar voor lief en al met al valt dat ook reusachtig mee. Slechts 1 sluis vandaag, de sluis bij de stad Münster, die al open staat als we aankomen. Achter een geladen vrachtschip in- en om 12.00 uur uitgevaren. Omdat we enkele kilometers voorbij de sluis willen tanken blijven we na het uitvaren achter het vrachtschip. Passeren is overigens ook best wel lastig omdat het kanaal hier weer erg smal is. Helaas wel een tankstation, maar geen bediening gevonden, dus na 25 minuten weer verder gevaren. Aan het eind van het kanaal kunnen we ook nog tanken, dus moeten we het daar maar proberen.

Na het passeren van nog enkele indrukwekkende "Baustellen" wordt de omgeving steeds mooier. In de verte zien we al wat heuvels aan de horizon opdoemen, die aangeven dat we het vlakkere gedeelte gaan verlaten. Om 15.10 uur bereiken we op km. 108 het "Nasse Dreieck", de plaats waar het Mittellandkanaal begint en waar we kunnen tanken.

Nasse Dreieck

Na getankt te hebben varen we nog een klein stukje het Mittellandkanaal op waar we op km. 4, in een oude arm van het kanaal bij het plaatsje Hörstel, een prachtige kade aantreffen waar we kunnen overnachten. Ondertussen is het ruim 16.00 uur, dus voor vandaag is het welletjes geweest. Onder het genot van een drankje concluderen we dat het stuk dat we tot nu toe bevaren hebben alleszins de moeite waard is geweest en zeker geen saaie (aanloop) route genoemd kan worden. Op dit moment hebben we ongeveer 375 km. gevaren en heeft de motor 40 uur gedraaid.

Woensdag 27 juni

Om 8.00 uur vertrekken we en ligt het Mittellandkanaal voor ons met z'n totale lengte (tot de Elbe) van 325 kilometer. Omdat we er veel over gehoord en gelezen hebben en dan meestal niet zo positief, hebben we een soort "snelweg" instelling. Lange stukken varen op een vreselijk saai en recht kanaal. Gelukkig blijkt het voor de zoveelste keer weer anders dan we van "horen zeggen" hebben. De eerste 100 kilometers zijn meer dan mooi. Landschappelijk fraaie dalen aan de ene oever, wisselen beboste gedeelten met hier en daar een fraaie "vakwerk" boerderij of huisje af. De vele kleurige bruggen, op iedere kilometer ligt er 1, zijn allemaal van een andere kleur voorzien. Natuurlijk hebben wij ook het geluk dat we het weer mee hebben want met 28 graden celsius onder een strak blauwe lucht heb je toch echt vakantie. Af en toe komen we een vrachtschip tegen en we presteren het zelfs om er enkele op te lopen. Om 15.30 uur draaien we de haven van Minden binnen. Een erg mooie haven, waar nog meer Nederlandse jachten liggen.

Omdat we hebben gehoord dat iets verderop het Mittellandkanaal middels een prachtig Aquaduct over de Weser gaat pakken we snel de fiets om dat te gaan bewonderen. Nou, dat is een indrukwekkend gezicht, zeker omdat er 2 aquaducten naast elkaar zijn gebouwd. Het oude is indrukwekkend door o.a. de 4 historisch ogende torentjes aan weerszijden, het nieuwe Aquaduct imposant door zijn afmetingen. Onvoorstelbaar dat hier schepen door een bak water varen dat op een hoogte van ongeveer 20 meter de rivier de Weser oversteekt. Als het begint te bliksemen en donderen, er is een onweersbui voorspelt, moeten we helaas snel terug naar de haven. In de haven aangekomen gaan we gezellig samen in het daar gelegen restaurantje eten. Gelukkig voor ons serveert men er schnitzels in alle smaken, dus kiezen maar. Zelden hebben we voor zo weinig geld zo goed gegeten. Ook krijgen we van de havenmeester nog wat

informatie over de waterstand op de Elbe waaruit blijkt dat er bij Dömitz (nog) geen problemen zijn. Na het eten nog even water tanken en met Jan en Nel de tot nu toe gemaakte video opnames bekijken. Het wordt een beetje laat (1.00 uur), maar ja, we hebben wel vakantie.

Mittellandkanaal

Donderdag 28 juni

Nadat Jan en mijn persoontje bij de plaatselijke bakker brood hebben gehaald vertrekken we. Met ons vertrekken ook 3 andere Nederlandse jachten, dus gaan we in konvooi op pad. Als de andere 3 jachten later in Hannover afmeren, varen we weer met z'n tweeën. De tocht is minder mooi dan de dag ervoor, maar het weer is goed en alles ziet er vriendelijk uit. De prachtige sluis Anderten, die voor ons openstaat, brengt ons 14.60 meter omhoog.

's Middags wordt het weer warm en om 18.30 uur komen we in Braunschweig aan. Een leuk klein haventje in een kommetje direct aan het kanaal. Omdat we zien dat er in de verte een geladen vrachtschip nadert, wachten we bewust even met het vastmaken totdat het vrachtschip is gepasseerd. We hebben genoeg ervaring met kleine haventjes en zuiging om te weten dat je geen controle over je schip hebt als het haventje wordt leeggezogen terwijl je probeert af te meren. Op het moment dat het vrachtschip het haventje is gepasseerd draaien we de "Vagebond" in het te krappe haventje om met de bakboordzijde aan een steiger af te meren. Helaas voor ons was het geladen vrachtschip niet alleen, maar in gezelschap van nog een geladen vrachtschip. En ja hoor, juist tijdens het draaien van de "Vagebond" worden we door het wegzuigende water met een grote klap met de boegreling op een stalen paal gezet. De boegreling krijgt een behoorlijke knik en de "Vagebondjes" slaat de "schrik" in de benen. Na het afmeren wordt de schade nog maar eens goed opgenomen maar daar worden we niet vrolijk van. De afbeelding van de grote stalen paal is duidelijk terug te herkennen in de reling hetgeen geen fraai gezicht is. We troosten ons maar met het feit dat als je veel vaart er ook wel eens iets mis kan gaan. Na een heerlijk avondje op het achterdek doorgebracht te hebben en een korte wandeling met onze viervoeter door de omgeving gaan we eens een keer vroeg naar bed.

Vrijdag 29 juni

Weer een dag dat we vroeg opstaan omdat we om 8.00 uur willen vertrekken. De route is gewijzigd omdat we besluiten om toch het Mittelland helemaal uit te varen in plaats van linksaf via het Elbe-Seiten kanaal naar de Elbe te gaan. Hierdoor komen we bij de sluis Sülfeld waar een van de kolken gestremd is. Mede hierdoor moeten we anderhalf uur wachten voordat we kunnen schutten. We krijgen echter Nederlanders langs zij waar we mee aan de "praat" raken zodat de tijd voorbij vliegt. Om 11.15 uur kunnen we achter een geladen vrachtschip de sluis in. Doordat we ook nu weer teveel met anderen in gesprek zijn loopt ons touw op de middenbolder vast zodat we blijven hangen. Gelukkig zijn we snel met een mes ter plaatse en kunnen we het touw in de lus doorsnijden zodat we hooguit 20 cm. kwijt zijn.

Weer een goede les voor de volgende keer, opletten en niet kletsen maar geconcentreerd

blijven. De route op zich is aardig, we komen langs Wolfsburg waar de VW fabriek staat, met daarnaast een expo dat "Autostad" wordt genoemd.

VW fabrieken in Wolfsburg

Erg imposant om te zien. Na Wolfsburg passeren we de plek waar voorheen de grens met de DDR geweest moet zijn, helaas voor ons is daar niets meer van te zien. De hele dag is het prachtig weer en warm, erg warm.

Haldensleben

We bereiken Haldensleben om 16.30 uur, waar we aan de kanaalkant afmeren. Zoals elke middag na het afmeren drinken we eerst wat samen met Jan en Nel, waarna we op de fiets bij de Spar boodschappen gaan doen. De rest van de avond zitten we heerlijk op het achterdek en prikken vaak in onze beroemde Skottelbraai pan. Tijdens het uitlaten van de hond raken we met een Nederlands ex-schippersechtpaar aan de praat die ons veel over deze route weten te vertellen. Door goed naar hen te luisteren hebben we weer veel van deze mensen geleerd en zoeken daarna een stuk wijzer onze achterkajuit op.

Zaterdag 30 juni

Zo, vandaag is Dinie jarig, dus vroeg wakker. Dit niet alleen vanwege de spanning maar ook omdat er verschillende vrachtschepen langs komen die de “Vagebond” in beweging brengen. Jan gaat voor ons naar de bakker waarna we weer om 8.00 uur vertrekken. De zon staat hoog aan de hemel en het belooft opnieuw een warme dag te worden. Na 2 uur varen komen we bij de scheepslift “Rothensee” waar we ons heel erg op verheugd hebben. Blijkt er echter naast de lift een gloednieuwe grote sluis gebouwd te zijn die 3 weken geleden in gebruik genomen is. Helaas voor ons worden we via de sluis afgesloten met als schrale troost een verval van ongeveer 18 meter. Misschien dat we op de terugweg wel door de lift kunnen. Op de Elbe aangekomen gaat het in “dalvaart” voor het eerst weer erg snel. Met een snelheid van ± 17 km. per uur gaat het richting Tangermünde.

Geen scheepvaart, dus de hele rivier is voor ons. Wel een vreemde ervaring, een stroomsnelheid van 4 km. per uur bij een diepgang van maximaal 2 meter en meestal minder. We moeten goed uitkijken dat we midden in de vaargeul blijven hetgeen door speciale kruisen op de wal wordt aangegeven. Na enkele minuten passeren we het enorme Mittelland Aquaduct in aanbouw dat eind 2003 klaar zal zijn. De Elbe wordt dan “overgestoken” middels dit aquaduct, hetgeen Berlijn nog weer dichterbij brengt. Om 15.00 uur meren we in Tangermünde af. Wat een prachtige historische stad. Dat dit onder het DDR bewind bewaard is gebleven is toch wel erg uniek. Ook liggen we schuin tegenover een schitterend ooievaarsnest waarin 3 jongen nestelen. Na een fietstocht door het stadje snel een douche genomen en vanwege de

verjaardag een fijn restaurant opgezocht waar we met z'n vieren lekker gaan eten. De deze dag voorspelde regenbui en het daarbij behorende onweer zijn alweer voorbij als we terugfietsen bij een heerlijke temperatuur.

Mittelland Aquaduct

Zondag 1 juli

Ondanks het feit dat het vandaag zondag is vertrekken we alweer om 8.00 uur. De tocht over de Elbe is rustig en de omgeving is mooi, het lijkt wat op de Maas, aan beide kanten gras en wat bomen. Wel moeten we nog steeds goed op blijven letten dat we in de vaargeul varen. Op een gegeven ogenblik worden we tegemoet gevaren door de waterpolitie die draait en bij de “Neeltje” langsrij gaat. We zien dat er iets wordt afgegeven maar we weten niet precies wat en hoe. En ja hoor, nu zijn wij aan de beurt en wordt er gevraagd naar het Basis-certificaat Marifonie en het Klein Vaarbewijs. Deze geven we af en de heren varen een poosje achter ons om het na te kijken. Na enkele minuten krijgen we de spullen terug met de mededeling dat alles in orde is. We vragen nog waar we kunnen tanken, en nadat we elkaar een goede vaart hebben toegewenst geven we weer gas. We roepen de “Neeltje” per marifoon op om bij te praten over dit voorval, maar zien even later de politie bij de “Neeltje” aan boord gaan. Wat blijkt, Jan heeft wel zijn vergunning bij zich, maar niet zijn Basis-certificaat. Omdat ze ons met elkaar hoorden communiceren geven ze hem hiervoor een bekeuring (40.-DM). De uitleg is dat de “Neeltje” wel een marifoon aan boord mag hebben maar deze niet mag gebruiken. Gelukkig heeft Jan een aantekening op de bon laten maken dat hij nu wel mag zenden, anders zou hij iedere dag bekeurd kunnen worden.

Na dit voorval varen we weer door en besluiten om te gaan tanken in Wittenberge. Omdat die pomp echter na iedere 60 liter afslaat en het daarna wel 10 minuten kost voordat er weer dieselolie komt, besluiten we om het hier voor gezien te houden en weer snel verder te varen.

Om 16.15 uur verlaten we de Elbe en vervolgen onze route over het Müritz-Elde kanaal. Na enkele minuten komen we bij de sluis Dömitz aan waarvan de deuren net voor onze neus dichtgaan. Gelukkig is de sluismeester zo vriendelijk om deze weer voor ons te openen zodat we nog in kunnen varen. Dat vinden we een blikje bier waard dat dan ook in dank wordt aanvaard. De sluismeester geeft ons nog een brochure over de omgeving waar we achteraf heel veel informatie uithalen. Om 17.00 uur meren we af in de nieuwe jachthaven van Dömitz. Volgens diverse beschrijvingen een moderne grote Marina met 30 ligplaatsen in een mooie omgeving. De omgeving is inderdaad prachtig. De zon is gelukkig weer gaan schijnen en genietend van onze drankjes evalueren wij de gebeurtenissen van deze dag. Ook nog even geprobeerd om Jan 20,- DM te overhandigen omdat wij ons mede verantwoordelijk voelen voor de door hem betaalde bekeuring, maar dat wordt niet geaccepteerd. Nou ja, dan krijgt hij een extra blikje bier en kunnen we nog wat langer napraten over vandaag.

's Avonds een telefoontje van onze “haven buurvrouwen” Gieneke en Inge met de vraag wat Dinie van de verjaardagcadeaus vond. Dat zijn van die momenten dat je wel even de klok terug wilt draaien. Gieneke en Inge hebben al 2 weken voor ons vertrek een tas met cadeaus aan mij overhandigd die ik Dinie op haar verjaardag moest geven en dat ben ik dus “straal” vergeten! Nee, hiermee heb ik bij alle drie de dames een hele slechte beurt gemaakt.

Maandag 2 juli

Om 8.00 uur vertrekken we uit de haven van Dömitz. Omdat er veel passanten in de haven zijn lijkt het ons verstandig om vroeg bij de sluis “Neu Kaliss” te liggen. Als we er aankomen blijkt er 1 klein zeilbootje voor de sluis te wachten. Echter helaas voor ons, de sluis begint pas om 9.00 uur en niet zoals in onze kaarten staat aangegeven om 7.00 uur. Als we dat hadden geweten hadden we niet om 7.00 uur hoeven op te staan. De volgende sluizen (6 stuks) gaan redelijk vlot. Eén van deze sluisjes heeft de prachtige naam: “Finden wir uns hier” hetgeen waarschijnlijk wel een reden heeft die wij

niet kennen. Het weer is frisjes, maar later op de middag begint gelukkig de zon weer te schijnen. Om 16.30 uur komen we in Neustadt-Glewe aan, een oud stadje met een leuk haventje waar al verschillende jachten liggen. Het stadje lijkt mooi en we kijken uit op een oude burcht. Nadat we boodschappen hebben gedaan en op het achterdek hebben gegeten, besluiten we om het stadje eens goed te bekijken hetgeen bijzonder de moeite waard is. Er wordt nog steeds keihard gewerkt om de schade, aangericht door het vorige regime, te herstellen. Alleen het fietsen op de met grote keien geplaveide straten is wel even “wennen”.

Dinsdag 3 juli

Er liggen in de haven meer jachten die richting Schwerin gaan en we liggen vlak voor een sluis. Tijd dus om weer eens van onze “Franse” strategie gebruik te maken. Aangezien de sluis om 9.00 uur begint te schutten, moeten we er minstens al om 8.45 uur voor gaan liggen. Alleen op die manier hebben we kans dat we geen andere jachten voor ons hebben hetgeen met deze kleine sluisjes veel tijdverlies betekent. Het schutten verloopt voorspoedig en even later varen we door een kanaaltje dat aan weerszijden wordt omringd door grote vijvers waarin karpers gekweekt worden. De zon staat alweer hoog aan de hemel en het wordt opnieuw een warme dag. De tocht naar Schwerin is meer dan prachtig, het water kronkelt door een afwisselende omgeving. Om 14.00 uur komen we op de Schweriner See en weten we niet wat we zien. Onder een strak blauwe lucht ligt er een meer voor ons met zo te zien helder blauw water. Het meer wordt omzoomt door de beboste hellingen van de omringende heuvels en langs de oevers zien we de voor Oost Duitsland zo karakteristieke houten bootshuizen op palen. De Schweriner See heeft zich voor ons uitgestrekt met haar lengte van 21 km en breedte van 3 km. Nadat we schuin zijn overgestoken zien we voor ons een schitterend kasteel op een eiland voorzien van gouden koepels, die schitteren in de zon. Hier willen we graag tegenover liggen, maar dat blijkt helaas niet mogelijk te zijn. Wel vinden we een mooie plek in de haven van de Schweriner Segler-Verein (Sinds 1894!) De “Neeltje” ligt direct naast ons en na het gebruikelijke drankje gaan we de stad bekijken. Ook hier kijken we echt onze ogen uit, want Schwerin is een prachtige oude stad met veel imposante gebouwen, schitterende winkels en leuke terrassen. Wat ons wel opvalt is dat er weinig mensen zijn. Zou de vakantie nog op gang moeten komen? We nemen het er maar eens van en trakteren onszelf op een drankje op een terras. Daarna lekker aan boord gegeten (Dinie heeft geen zin om ergens te gaan eten) en opnieuw op de fiets gesprongen om de stad en het kasteel te filmen. Voordat we aan boord gaan nog even broodjes bij de havenmeester besteld, die we morgen vanaf 8.00 uur kunnen ophalen.

Woensdag 4 juli

Vandaag is Jan jarig dus eerst even aan boord van de “Neeltje” gestapt om de jarige Job te feliciteren. Om 9.00 uur vertrekken we om om 11.00 uur door de brug bij Plate te kunnen en bij de daaropvolgende sluis geen anderen voor ons te hebben. De brug bij Plate wordt op de oneven uren bediend, dus waarschijnlijk dat we daar dan een halfuurtje moeten wachten. Alles komt precies uit zoals gepland en de sluizen, uitgezonderd de laatste, werken vandaag ook nog eens mee. Het is weer warm vandaag als we door een mooi landschap richting Parchim varen. Om 16.30 uur meren we af in de oude rivierarm die ons vrij dicht bij het centrum van het stadje heeft gebracht. Het stadje Parchim valt ons tegen, omdat het vrij grijs en grijs is en geen echt centrum heeft. 's Avonds zijn we de gast van de jarige Jan die ons mee uit eten neemt.

Donderdag 5 juli

Om 8.00 uur vertrekken we omdat het vandaag weer erg warm gaat worden. Ons doel, Plau am See, hopen we halverwege de middag te bereiken. Het varen op de Müritz-Elde Wasserstrasse valt ons toch wel wat tegen. Niet alleen is de verplichte 6 km. per uur erg langzaam, maar ook het schutten valt ons tegen. Duurt dit in Frankrijk gemiddeld 5 à 10 minuten, hier mag je blij zijn als je in 30 minuten bent geschut. Ook hoef je in Frankrijk zelden voor een sluis te wachten, hier verloopt de communicatie tussen de sluisen onderling niet altijd soepel. Bij de eerste sluis van vandaag, een automatische, hebben we oponthoud. Door een storing tijdens het sluiten van de deuren moeten we meer dan 1 uur op reparatie wachten. Als uiteindelijk blijkt dat het euvel niet verholpen kan worden, besluit men de sluis handmatig te bedienen. In de sluis van Bobzin, waar we 6,90 meter worden opgeschut, komt het water via grote gaten in beide muren de sluis binnen. Omdat de “Vagebond” precies naast zo’n gat ligt en we alleen op de middenbolder kunnen schutten, krijgt de schrijver van dit stuk natte voeten. Hier wordt op de “Neeltje” natuurlijk weer hartelijk (en hard) om gelachen. De vrouwelijke sluismeester van deze sluis is een extra vermelding waard. Als zij ziet dat we de touwen moeten verzetten stopt ze even met schutten. Het valt ons overigens de hele reis al op dat de mensen in het gebied waar wij doorheen varen erg vriendelijk en behulpzaam zijn. Dat merk je niet alleen in sluisen, maar ook in de havens waar we komen en in de winkels waar we boodschappen doen. Als we om 17.00 uur in Plau afmeren, krijgen we in de vernieuwde, maar overvolle haven 2 uitstekende plekjes toegewezen. Na het avondeten komen we op het idee om de, in Braunschweig beschadigde boegreling, met een grote houten balk die hier op de wal ligt weer recht te buigen. Met beleid en hulp van Jan krijgen we het gelukkig voor elkaar om de reling weer in de oude staat te herstellen. Als we de reling morgen licht schuren en polijsten is de “Vagebond” weer als nieuw. Opgelucht dat de reling weer hersteld is fietsen we nog even door dit prachtige stadje.

Vrijdag 6 juli

Na de lange vaardagen die achter ons liggen, belonen we onszelf en elkaar vandaag met een rustdag. Eerst even op de fiets boodschappen doen (weer over de keien!) waarna we de haven verlaten om na ca. 30 minuten al af te meren aan een prachtig steiger bij een camping aan de oevers van de Plauer See. Gezien de temperatuur van, opnieuw 30 graden Celsius, brengt het water de nodige verkoeling. Ondertussen kan de boot lekker worden schoongemaakt met het heldere water uit dit prachtige meer. Ondanks de temperatuur en het prachtige water is er op het water en op de camping bijna geen beweging. Dat zal medio juli, als deze regio ook vakantie krijgt, wel veranderen. ‘s Avonds is er ook niemand in het haventje, zodat we besluiten om de skottelbraai op het steiger neer te zetten. Het wordt laat, maar dit is zo’n avond dat je hoopt dat het heel lang zomer blijft.

Zaterdag 7 juli

Na het vertrek richting Waren aan de Müritz, tanken we in Lens. Hierna, in het plaatsje Malchov, is een draaibrug die alleen op de hele uren wordt bediend. Voor en na de brug zijn geen aanlegplaatsen is ons verteld, dus we zijn erg benieuwd. Nou, zoals zo vaak.... Aan beide zijden van de brug ligt een meertje waar je prima al drijvende kunt wachten tot de brug wordt geopend. Het is er gezellig druk en de brug moet wel 30 minuten open blijven voordat alle scheepvaart erdoor is. We varen nu steeds van een meertje, via een smal kanaaltje, naar het volgende meer. Vooral de overgangen zijn prachtig. Vroeg in de middag arriveren we in Waren, waar we met het achterdek naar de boulevard toe liggen. Waren is een prachtige stad dat tegen een heuvel is gebouwd en ligt aan het één na grootste meer van Duitsland, de Müritz. Naast enkele gerestaureerde vakwerkhuisen zie je hier ook huizen in diverse kleuren pleisterwerk. Dat geeft het stadje een heel liefelijk en afwisselend karakter. Ook hier kunnen

we, na een avondwandeling door Waren, zittende op het achterdek genieten van de prachtige avond.

Zondag 8 juli

Voor het eerst sinds lang schijnt de zon niet als we opstaan. Ook staat er een stevige bries, hetgeen ons met enige zorg aan de Müritz doet denken. We moeten dit meer in z'n geheel oversteken, hetgeen een tocht van 19 kilometer over open water wordt. We besluiten om het te proberen, met als opties dat als het niet gaat we terugkeren naar Waren, of halverwege de Müritz het plaatsje Röbel binnenlopen. Om 9.45 uur gooien we de trossen en springen los en verlaten Waren. Op de Müritz aangekomen blijkt dat we het grootste gedeelte onder "hoge wal" kunnen varen, waar de golven nog geen hoogte hebben kunnen opbouwen. Later blijkt de wind zelfs nog iets af te nemen, zodat we veilig en zonder angsten de invaart naar Rechlin bereiken. In dit kanaaltje ligt de sluis van Mirow, die ons voor het eerst weer afschut. De Müritz ligt op het hoogste gedeelte van dit gebied, op een hoogte van ongeveer 62 meter boven N.A.P., zodat we nu dus weer zakken. Na de sluis gaan we bakboord uit en komen op de Mirower See waar we afmeren bij het "Strandhotel". Ook dit is weer zo'n prachtig meertje met veel natuurlijk groen rondom en enkele authentieke bootshuizen aan beide oevers. Tijdens onze verkenning van Mirow blijkt er een dorpsfeest te zijn, met op het dorpsplein muziek en veel gezelligheid. Bij toeval belanden we later weer bij het meer, waar we in de tuin van het "Seehotel" ook muziek horen. Nieuwsgierig als we zijn fietsen we erheen en nemen plaats op een bankje bij een tijdelijk ingericht bierstandje aan de waterkant waar een mannenkoor prachtige liederen ten gehore brengt. Als we terugfietsen naar de haven, doen we dat in stilte, nog nagenietend van deze prachtige dag.

Maandag 9 juli

Voordat we uit Mirow vertrekken hebben we eerst de tent weer over de buitenstuurstand opgezet. De lucht is grijs en grijs en het dreigt naar regen. De tocht daarentegen is mooier dan datgene dat we tot nu toe hebben gezien. Meertje, kanaaltje, meertje het volgt elkaar in ijltempo op. Het is niet te beschrijven hoe mooi dit is. De rust van de meren, de vele vogels, die zoals het lijkt tegen elkaar opfluiten om de ander te overstemmen, in de kanaaltjes. Het is hier een waar paradijs waar wij deelgenoot van mogen zijn. De route naar Fürstenberg leidt ons door 5 sluisjes, waarvan de eerste 2 snel "genomen" worden. Bij de derde liggen een aantal jachten te wachten, waar we ons achter aansluiten. Als er weer ingevaren kan worden kan de "Vagebond" niet, de "Neeltje" nog wel mee. We spreken af dat we op eigen gelegenheid doorvaren, want ieder apart gaat sneller dan samen, zeker in deze kleine sluisjes. Als we aan de beurt zijn en de motor willen starten krijgen we geen respons uit de machinekamer. We horen alleen maar een "tik" en voor de rest helemaal niets. Goede raad is duur, dus allereerst de "Neeltje" per marifoon oproepen voor overleg. Deze blijkt nog in de buurt te zijn en keert om ons te komen helpen. Als Jan bij ons aan boord klimt, na de "Neeltje" onder de sluis te hebben afgemeerd, springen de lichten voor een volgende schutting alweer op groen. Op het advies van Jan vragen we een voorbijvarende schipper of hij bereid is om ons de sluis in te slepen. Zo gezegd, zo gedaan, langzaam schuift de "Vagebond" de sluis in, waar we haar op een slippende achtertros afstoppen. Na het schutten sleept de vriendelijke schipper ons er ook nog uit, om ons bij de "Neeltje" af te laten meren.

De "Neeltje" wordt wederom gekeerd en de "Vagebond" wordt richting het stadje Priepert gesleept, waar een werkplaats moet zijn. De "Neeltje" sleept ons de haven binnen, maar omdat er veel wind staat moet alles vlug gebeuren. De eerste de beste steiger die we zien is vrij en er staan wat mensen te kijken, waaronder, naar later blijkt, de vrouwelijke havenmeester. De "Neeltje" gooit snel de

sleeptros los om zichzelf in veiligheid te brengen en wij proberen aan de toeschouwers uit te leggen dat we “panne” hebben en vragen om hulp. De havenmeester roept dat we daar niet af kunnen meren en blijkt er dus niets van te begrijpen. Het enige dat ze roept is: “Lieber Gott, Lieber Gott” terwijl de “Vagebond” met een behoorlijke snelheid langs het steiger schuift en Dinie op de middenbolder met een slippende spring probeert om de snelheid eruit te krijgen. Als we eindelijk liggen, de boegschroef heeft het ondertussen ook begeven, weet de havenmeester niets anders te zeggen dan dat we hier niet kunnen blijven liggen omdat deze steiger bedoeld is om water te tanken. Op dat moment slaan de stoppen even door bij de “Vagebondjes”, maar gelukkig is er een andere passant die wel begrip voor de situatie heeft en die de hele zaak op tijd weet te sussen. Als blijkt dat de werkplaats er niet (meer?) is en we de havenmeester om hulp vragen, heeft ze zich hersteld en wordt er onmiddellijk een monteur gebeld. Deze vraagt of we de startmotor zelf willen demonteren en belooft deze tussen 16.00 uur en 17.00 uur op te komen halen.

Zo gezegd, zo gedaan, met dien verstande dat het 20.00 uur is voordat de monteur, de heer Pankratz, arriveert. Hij neemt de startmotor mee en belooft ons de volgende dag te bellen.

Waarom gaat de startmotor niet in Nederland stuk maar op een plaats waar we het helemaal niet kunnen gebruiken ?

Onder het genot van een drankje herhalen we samen met Nel en Jan het hele gebeuren nog eens. Naar nu blijkt is het touw dat we gebruikten als sleeptros compleet doorgesneden. Dus Jan moet te water want Nel is als de dood dat er een stuk touw bij hen in de schroef terecht is gekomen. Maar omdat wij de oorzaak van alles zijn, vinden we dat de schipper van de “Vagebond” moet duiken. Opeens bedenkt die zich dat de boegschroef zich tijdens het afmeren ook vreemd gedroeg en probeert deze nogmaals. Helaas, de boegschroef geeft geen reactie. Grote hilariteit, want het touw is waarschijnlijk in onze eigen boegschroef terechtgekomen. Terwijl we dit bespreken is er op een boot naast ons een Duitse meneer, waar we in Mirow al kennis mee gemaakt hebben, compleet met snorkel en bril aan het duiken. Als wij hem vragen of hij misschien even naar onze boegschroef wil kijken duikt hij onmiddellijk onder water om even later met de schroef in zijn handen boven te komen. Ook brengt hij daarna het andere stuk van het touw, compleet met de lus, naar boven. Het klinkt misschien vreemd, maar op dit moment doet het ons niet zoveel meer. Als de startmotor het maar weer doet, dan varen we desnoods wel zonder boegschroef naar huis. Als onze Duitse buurman echter zegt dat hij middels een inbussleutel de schroef wel weer vast kan zetten glooit er toch weer enige hoop. Zo gezegd, zo gedaan en na montage werkt de boegschroef weer als vanouds. Ook hebben we nu in plaats van 4 lange landvasten, vanaf heden 3 lange en 2 korte. Na een vermoeiende en emotionele dag komen we vanavond wat moeizaam in slaap.

Dinsdag 10 juli

Vandaag is het de dag van het maken van plannen. Omdat we niet alleen van de heer Pankratz afhankelijk willen zijn, bellen we eerst onze werf om overleg te plegen. Bert Venema heeft geen startmotor op voorraad (die dingen gaan nooit stuk!) maar geeft ons wel de telefoonnummers van enkele regionale Volvo Penta dealers. Ondertussen ook nog even met de heer Pankratz gebeld, die nog geen tijd heeft gehad om naar de startmotor te kijken. Dit bevestigt ons gevoel dat we zelf naar alternatieven moeten zoeken. De dealer in Berlijn belt terug dat hij een startmotor kan bestellen, maar dat dat 2 à 3 werkdagen gaat kosten. Als we met elkaar overleggen belt de heer Pankratz met de mededeling dat er in Rostock een startmotor ligt die hetzelfde lijkt te zijn. Woensdag om 12.00 uur wordt die bij hem aangeleverd, waarna hij direct in z'n auto springt om ons te helpen met de montage. Als dit allemaal uitkomt zoals hij beloofd is dit de beste oplossing, dus de Volvo Penta

dealer in Berlijn weer gebeld en deze vriendelijk bedankt. Nadat we enige tijd op de bemanning van de “Neeltje” inpraten kunnen we hen ervan overtuigen dat zij alvast door moeten varen. Met z'n vieren wachten heeft absoluut geen zin plus dat wij ons dan schuldig gaan voelen omdat zij om ons hier moeten blijven. Daarnaast is het zo dat wij vanwege het einde van onze vakantie, hierna waarschijnlijk sneller naar Nederland terug willen keren en ons dan weer verplicht zouden voelen om enkele dagen met hen in Berlijn te moeten blijven. Zij hebben iets meer tijd dan wij, dus we nemen onderweg toch al afscheid van elkaar.

Onder “protest” vertrekken ze waarbij we ze hartelijk uitzwaaien. Waarschijnlijk zullen we elkaar deze reis nog wel ergens treffen en hebben dan genoeg aan elkaar te vertellen. Het weer is vandaag weer een stuk beter zodat Dinie besluit om lekker op het achterdek te gaan zonnen. Zelf wil ik nog wat zaken nalopen maar doe dit op een uiterst rustige manier, waarbij we regelmatig tijd nemen voor een kopje koffie of een glaasje fris. Na het avondeten fietsen we naar Strasen een plaatsje dat hier 3 kilometer vandaan ligt. Het is een heerlijke avond en weer aan boord zitten we nog een hele poos op ons achterdek.

Woensdag 11 juli

Een aardige buurman op de steiger heeft aangeboden dat we mee mogen rijden naar Fürstenberg (13 km verderop) waar we geld kunnen halen. Hier wordt door mij dankbaar gebruik van gemaakt terwijl Dinie de “Vagebond” aan de binnenkant eens grondig onder handen neemt. De buurman en zijn vrouw gaan ook nog even langs een supermarkt en laten wat van de omgeving zien.

Als de monteur om 12.15 uur onverwacht opduikt, ben ik nog niet terug. Dus belt Dinie met de vraag om haast te maken hetgeen door het vriendelijke echtpaar dan ook wordt gedaan. Na terugkomst in de haven is de startmotor binnen een halfuurtje gemonteerd, start de motor en zijn we 1.540,- DM lichter (Wordt vanwege de garantie door Volvo Penta in Nederland later vergoed!). Na afscheid van diverse lieve mensen genomen te hebben verlaten we om 13.45 uur de haven waar we noodzakelijkerwijs 2 dagen gebleven zijn. Of het komt door de achter ons liggende tegenslag, of omdat we er zelf weer in geloven, maar vanmiddag zit alles weer mee en we maken een prachtige tocht. Langs Fürstenberg, over de Havel (Sprookje!) onder een stralende zon richting? In eerste instantie willen we voorbij Fürstenberg en vanaf daar bepalen hoever we nog gaan. Omdat het echter tegen de avond loopt en we niemand tegenkomen, kunnen we lekker doorvaren. De sluizen lijken opeens geen obstakels meer en de motor broemt vriendelijk, terwijl we behoorlijk wat kilometers afleggen. Als we de laatste sluis voor Zehdenick zijn gepasseerd, hier ligt de “Neeltje”, kijken we elkaar eens aan en besluiten we om de laatste 16 kilometer daar naar toe dan ook nog maar door te varen. Als we Jan bellen en hij het allerlaatste plekje in de haven voor ons “versiert” zijn we al bijna de achter ons liggende pech vergeten. Bij het binnenlopen van de haven blijkt dat we een plaats hebben tegen het terras van het restaurant. Hier ontmoeten we Jan en Nel en zijn we weer samen. Heerlijk op het terras zittende genieten we van heerlijke glazen bier en praten ondertussen lekker bij. Onze “duikvriend” blijkt hier ook te liggen en als hij voorbij komt lopen moet hij even aanschuiven om samen met ons wat te drinken. Deze man, een echte Berliner, zoals hij zich noemt, heeft zo ontzettend veel humor dat we van het lachen soms bijna van onze stoel vallen. Veel te snel is deze avond voorbij, maar omdat we morgen weer vroeg willen vertrekken besluiten we om het terras te verruilen voor onze respectievelijke boten.

Donderdag 12 juli

Als we om 8.00 uur de trossen losgooien met als doel van vandaag Spandau, hebben we 60 km. en 4 sluizen voor de boeg. De eerste sluis, net om de hoek van de haven, geeft gelijk het goede voorbeeld en schut ons snel af. Ook de volgende 2 sluizen op het Vosskanaal gaan voorspoedig zodat we snel op het Oder-Havelkanaal aankomen. Vanaf dit moment varen we weer tussen de beroepsvaart en zijn de sluizen weer van respectabele afmetingen. In sluis Lehnitz bij Oraniënburg kunnen we achter een leeg vrachtschip aansluiten zodat we ook hier weinig vertraging oplopen. Het Oder-Havelkanaal wordt uiteindelijk pas voorbij Henningsdorf aantrekkelijker hetgeen door de stralende zon nog eens versterkt wordt. Als we om 15.00 uur in Spandau aankomen meren we af bij de Seglerverein 04. Na met de fiets de noodzakelijke boodschappen gedaan te hebben, besluiten we om de rest van de avond lekker aan boord te blijven. Vanaf de boot is Spandau volgens ons een stuk mooier dan vanaf de fiets.

Vrijdag 13 juli

Vandaag willen we met de boot door het midden van Berlijn varen. Onderweg zullen we dan bekijken of we een goede ligplaats tegenkomen. Om 9.00 uur vertrekken we, varen iets terug om dan stuurboord uit het Hohenzollernkanaal op te varen. Sluis Plötzensee werkt mee, zodat we vrij snel via het Charlottenburg verbindingskanaal op de Spree uitkomen, het “waterhart” van Berlijn. Tussen vele baustellen door, zowel op het water als op de kant, manoeuvreren we tussen de rondvaartboten door richting de Alexanderplatz en de Friedrichstrasse. Naast de bekende en onbekende historische gebouwen staan er ook veel moderne kantoren, flats etc. Het contrast is soms bijzonder te noemen. Vanaf het water torent hoog boven alles uit de markante T.V. toren op de Alexanderplatz. Verder zien we de Reichstag, de Berliner Dom, het Bode museum en vlak voor de Mühlendamm sluis de nog niet gerestaureerde bibliotheek. Prachtige gebouwen, waarvan er enkelen een bijzondere geschiedenis hebben. Omdat we van plan zijn om een ligplaats te zoeken, van waaruit we dan per bus de stad willen verkennen, besluiten we om voor de Mühlendamm sluis te keren en de Spree nogmaals, maar dan in de andere richting, te bevaren. Helaas lukt het ons niet om een veilige plek voor de boten te vinden, zodat we besluiten om Berlijn te verlaten en een haven buiten de stad te zoeken.

Na op de Havel aangekomen te zijn zien we een Shell bunkerschip waar we voor DM 1,58 p/ltr. kunnen tanken. Dit hadden we onderweg al gehoord, maar het is toch prettig dat het ook echt waar is. De aardige ondernemer rondt het getankte bedrag ook nog naar beneden toe af, zodat de werkelijke prijs voor de “Vagebond” op DM 1,50 p/ltr. uitkomt.

Op de Stössensee vinden we een prachtige jachthaven met ook hier weer de meest aardige mensen die je je maar kunt voorstellen. Als iemand je het gevoel kan geven dat je welkom bent is het volgens ons de Duitser wel. Naast een alleraardigste begroeting en hulp bij het afmeren, het uitleggen van de stroomkabel etc. bood men ons 's avonds aan om ons vlees (er wordt op de “Vagebond” weer geskottelbraaid) op de barbecue bij het havenkantoor te grillen. Die barbecue staat toch aan, dus leggen jullie je vlees er ook maar op. Ook toen enkele vaste ligplaatshouders op de kant plaats namen om samen gezellig iets te drinken werden we uitgenodigd om er bij te komen. Daarvoor hebben we echter vriendelijk bedankt want wij hadden andere zaken aan ons hoofd. Op teletekst hadden we namelijk gezien dat er a.s. woensdag een stremming op het Mittellandkanaal zal zijn, precies op het traject dat wij die dag moeten bevaren. Omdat de “Vagebond” iets minder tijd heeft dan de “Neeltje” komt ons dat bijzonder slecht uit. Dus is het moment nu al aangebroken om afscheid van de “Neeltje” te nemen en morgen alleen verder te varen. De “afscheidsavond” duurde lang en was

heftig, want 3 weken samen varen moet toch wel op “gepaste wijze” gevierd worden.

Zaterdag 14 juli

Nel en Jan komen nog even langs voordat zij in de bus naar Berlijn stappen om de stad eens goed te bezichtigen. Wij vertrekken om 10.15 uur na van een aardige buurvrouw nog een tip voor een ligplaats in Potsdam gekregen te hebben. De Potsdammer Havel is prachtig, af en toe lijkt het op een hele brede Moezel, dan weer op een Noorse fjord. Aan beide oevers jachthavens en tegen de heuvels aan mooie huizen en af en toe een kasteeltje of een oude kerk. Ook het weer is weer opgeklaard nadat het vannacht en vanmorgen regende. Wat dat betreft hebben we ook de zomer van de “eeuw”. Als we in Potsdam aankomen besluiten we om door te varen naar het plekje dat onze buurvrouw ons vanmorgen adviseerde. Voor het restaurant Havelgarten ligt een steiger waar ongeveer 3 jachten plaats kunnen nemen. Er liggen er twee, dus de “Vagebond” wordt de derde. Na de normale plichtplegingen pakken we de fiets en gaan op zoek naar het paleis van Frederik de Grote, “Sanssouci” genaamd. Wat in onze verbeelding één groot paleis, temidden van een prachtige tuin zou zijn, blijkt een park met een oppervlakte van 142 hectare te zijn, waar wel 8 historische paleizen c.q. gebouwen te zijn. Alhoewel fietsen in het park officieel niet is toegestaan, zijn we blij dat we besloten hebben om op de fiets te gaan. Wat een pracht en een praal en alles is heel symmetrisch gebouwd. Ook de tuinen zijn prachtig, met overal beelden, fonteinen en prachtige perken.

Hierna fietsen we naar de stad waar we eigenlijk hetzelfde constateren, wat is het hier mooi! Prachtige poorten, mooie fraaie huizen en zelfs een “Hollands wijk” met echt Hollandse huizen met fraaie puntgevels. Daarnaast zien we overal terrasjes en restaurants, hetgeen toch alweer een ander indruk maakt dan datgene dat we in veel andere plaatsen hebben gezien. Potsdam was en is een hele rijke stad. ’s Avonds na het eten doen we hetzelfde rondje nog eens over en zien weer nieuwe gebouwen, in het park staat zelfs een heuse Nederlandse molen. Als we later op het achterdek nog napraten over Potsdam is één ding voor ons beiden duidelijk, hier komen we zeker nog eens terug.

Zondag 15 juli

We vertrekken al om 7.45 uur. Het is bewolkt en het motregent wat. De tocht is weer mooi, maar nu het weer anders is lijkt alles grauwer. Er zijn niet veel schepen onderweg. Het varen is wederom rustig. De lucht klaart op en wordt helder als we om 11.45 uur schutten in de sluis die ons naar Brandenburg leidt. Brandenburg is een mooie stad met 2 prima aanlegkades dicht bij het centrum. Hier liggen enkele Nederlandse jachten afgemeerd (KNMC). Na het laatste meer, wederom een Plauer See? en nog een sluis (Wusterwitz) meren we om 15.45 af in Genthin aan het Elbe-Havelkanaal. Daar is een aanlegplaats aan de kade waar max. 3 jachten kunnen liggen. We liggen hier leuk. Aan de ander kant van het Elbe-Havelkanaal ligt een klein winkelcentrum dat de volgende morgen om 8.00 uur open is. Dit komt goed uit want broer Paul en schoonzus Stans, die op dit moment bij hun Duitse vrienden, logeren, hebben aangekondigd morgen op visite te komen zodat we nog wel enkele boodschappen nodig hebben. Bij deze aanlegplaats zijn ook enkele banken geplaatst waarop wandelaars en fietsers plaats kunnen nemen. Wat ons verbaasd is dat er mensen komen, soms alleen, soms samen, met een plastic tasje waarin wat blikjes bier, die dan op zo’n bank plaats nemen om wat te drinken en te roken. Daarna vertrekken ze weer om later nog weer eens terug te komen. Dit gaat zo door tot het om een uur of acht begint te regenen.

Maandag 16 juli

Om 8.00 uur dus naar de supermarkt om de benodigde boodschappen te doen. Daarna vertrekken we snel richting Elbe en het Mittellandkanaal om bij de scheepslift “Rothensee” onze visite aan boord te kunnen nemen. Het weer is slecht, de regen valt met bakken uit de lucht, dus sturen we in een afgesloten tent. We blijven telefonisch in contact met Paul, en geven door dat we om 13.30 uur bij het “Hebewerk” zullen zijn. De sluis Zerben werkt prima mee en de sluis Niegripp staat zelfs open vanwege de lage waterstand op de Elbe. Op de Elbe aangekomen gaan we bakboord uit om 11 kilometer tegen de stroom op naar Magdeburg te varen. Aangekomen bij het “Hebewerk” blijkt ons bezoek via een heel smal trapje van een ongeveer 8 meter hoog steiger naar beneden te klimmen. Ze doen dit alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Gelukkig gaat alles goed en al spoedig zijn ze alle vier (door en door nat) aan boord terwijl de deuren van het “Hebewerk” al open gaan. Nu gaat het gebeuren, want we komen nu in een bak water met een lengte van 85 en een breedte van 12 meter, die in z'n geheel omhoog gaat. Dat is een hele bijzondere ervaring, zeker als je zoiets nog nooit hebt meegemaakt. Het duurt al met al 15 minuten om de bak, inclusief de “Vagebond”, ongeveer 18 meter omhoog te brengen. Buiten de lift meren we af en drinken we met onze visite een lekker kopje koffie en praten even lekker bij. Als zij ons om 15.45 uur verlaten starten we de motor en gaan verder richting Haldensleben waar we om 18.00 uur afmeren. Na het avondeten nog een flink stuk wandelen, nog even op het achterdek wat nakletsen en drinken en eens op tijd naar bed.

Dinsdag 17 juli

Vandaag komen we dus langs het stuk Mittellandkanaal waar morgen een stremming plaats gaat vinden. Hier is de concentratie van vaartuigen die op enige wijze betrokken zijn bij het verbreden en verdiepen van het kanaal enorm. Over een lengte van ongeveer 1 kilometer zijn vele vaartuigen bezig te baggeren, damwanden aan te brengen, stenen te storten etc. Het een hele indrukwekkende “fabriek” aan het water die er samen voor zorgt dat het Mittellandkanaal klaar gemaakt wordt voor de toekomst. Op de oever is minstens zoveel bedrijvigheid te zien op die plaatsen waar straks de nieuwe (bredere) bruggen geplaatst moeten worden. De vraag die bij ons opkomt is hoe dit kanaal er in de toekomst voor ons als jachtenschippers uit zal zien. Is het nu nog alleraardigst en voor het grootste gedeelte uitstekend bevaarbaar, in de toekomst worden we misschien vogelvrij verklaard en dienen als speeltje voor de duwcombinaties, tankers en andere gehaaste beroepsvaart. Na de regenachtige dag van gisteren zien we vandaag de zon weer de hele dag schijnen. Tegen de middag durven we het zelfs weer aan om de korte broek aan te trekken. In sluis Sülfeld, nog steeds maar 1 kolk, is achter 2 beroepsschepen, tussen 2 jachten precies nog 1 plekje voor ons. Dit hadden we niet kunnen dromen, eerst twijfelt de sluismeester of de 2 Duitse jachten nog wel mee kunnen en als wij dan aan komen varen en ons per marifoon melden, blijkt dat we langszij bij 1 van die jachten ook nog mee kunnen schutten. Nou, ben je dan op zondag geboren of niet! Later, ter hoogte van Braunschweig maken we ook nog iets heel bijzonders mee. Er is daar een brug die, vanwege het stralen en schilderen, voor de helft is ingepakt. Je ziet dat hier wel vaker, als er gestraald moet worden wordt de helft van de brug helemaal ingepakt en het vaarwater middels tonnen versmalt. Achter één van de Duitse jachten varende horen we over de marifoon een aardig gesprek tussen een tegemoetkomende schipper van een lege duwcombinatie en de voor ons varende jachtenschipper. De beroepsschipper roept de jachten (ons dus) op en wil overleggen wat te doen. De jachtenschipper voor ons zegt dat hij (de duwcombinatie dus) beter even kan wachten omdat wij als jachten sneller zijn. Wie schetst onze verbazing dat de beroepsschipper hiermee instemt en wacht tot wij de brug gepasseerd zijn. Dit lijkt me een situatie die we in Nederland niet zo vaak mee zullen maken!

Als we om 16.40 uur afmeren in de jachthaven “Am Heidanger” net voorbij Braunschweig, blijkt dat

we in een heel mooi aangelegde jachthaven terecht zijn gekomen. Doordat de eigenaar van deze haven ongeveer 6.000 struiken en bomen (zelf palmbomen) heeft laten planten, is hier een ware oase ontstaan. Als we in het bij de haven behorende restaurant gegeten hebben en op het achterdek een kop koffie drinken concluderen we opnieuw dat het Mittellandkanaal zeker niet alleen als aanlooproute gezien mag worden.

Woensdag 18 juli

Het wordt eentonig maar we staan weer om 7.00 uur op. Na het douchen, het uitlaten van Lady, het koffie zetten en verse broodjes bij de havenmeester halen vertrekken we. Na enkele minuten varen begint het te motregen en ja hoor even later valt het met bakken uit de lucht. Voor Dinie een goed moment om de binnenkant van de boot weer eens goed onderhanden te nemen. De tocht is mooi, vooral als later op de morgen de zon weer gaat schijnen. Ook vandaag hebben we alles weer mee, sluis Anderten staat klaar voor ons en we gaan heftig naar beneden, samen met nog een ander Nederlands jacht. Als we om 13.30 uur in Seelze, een fraaie jachthaven in een zijkanaal van het Mittellandkanaal, afmeren hebben we een lekkere lange middag voor ons. Na het afmeren pakken we de fietsen om de stad te bekijken. Seelze is een leuke stad met een alleraardigst centrum waar je alle winkels vindt die je onderweg nodig hebt. 's Avond eten we weer op het achterdek en genieten opnieuw van een heerlijke avond in een opnieuw rustige haven.

Donderdag 19 juli

Omdat we het op de heenreis zo'n fijne haven vonden gaan we vandaag weer naar Minden. De omgeving is ook vandaag weer bijzonder mooi en we zien zoveel nieuws dat we ons afvragen wat we op de heenreis dan gedaan hebben. Prachtige dalen met leuke dorpjes tegen de heuvelrug, bossen waarboven weer grote roofvogels zweven en het koren op de velden dat vanwege de gele kleur een mooi contrast met dit alles vormt. Alhoewel het de hele morgen naar regen dreigt hebben wij het geluk om steeds in de zon te blijven varen, tot net na het Weser Aquaduct. Als we dat zijn gepasseerd begint het te regenen, totdat we de haven van Minden bereiken. We meren dus af als het even droog is, waarna het weer begint te regenen. De vrouw van de havenmeester had ons al herkend en verteld ons als we af komen rekenen dat de meeste Nederlanders op de terugreis weer terugkomen. Logisch, als je zo'n goede haven hebt en een restaurant met zulk goed eten tegen "Madurodam" prijzen. Als we naar de 500 meter verderop gelegen supermarkt zijn geweest, nemen we eerst een drankje op een opnieuw zonnig achterdek. Als Dinie even later ontdekt dat de haven ook over een wasmachine en een droger beschikt, besluit ze om te gaan wassen. Gedurende tijd dat de wasmachine draait kunnen wij lekker in het havenrestaurant gaan eten. Als er tijdens het eten een Nederlands jacht binnenloopt en wij later met deze mensen in gesprek raken is het al 21.00 uur als we de was uit de droger halen en de "Vagebond" weer opzoeken.

Vrijdag 20 juli

De verse broodjes worden deze keer aan boord bezorgd, zodat we alleen Lady maar uit hoeven te laten en dan kunnen vertrekken. Om 8.40 uur gaan de trossen los en na een hartelijk groet van de vrouw van de havenmeester bevinden we ons alweer op het Mittellandkanaal. De zon schijnt en de omgeving is weer prachtig. Voor ons een geladen vrachtschip dat er een behoorlijke gang in heeft zodat we slechts langzaam inlopen. Het lijkt alsof zo'n geladen schip door het water heen glijdt en niets in beweging brengt. Toch voel je honderden meters achter zo'n schip dat er wel degelijk iets met het water aan de hand is. Je moet continu roer geven, zodat je er of ver achter moet blijven of er voorbij moet gaan. Na de "Samu" via de marifoon opgeroepen te hebben vragen we of we aan

stuurboord voorbij kunnen. Als er dan tegenliggers aankomen heeft hij het probleem en niet wij. Zijn antwoord is dat dit hem om het even is, dus we besluiten om wat gas bij te geven en wat dichtter naar de stuurboordswal te gaan.

Het oplopen van een geladen vrachtschip met een snelheid van ongeveer 11 km. per uur is een lastige en tijdrovende bezigheid. Je loopt zo'n schip vrij snel in, maar als je er naast bent wordt je snelheid er helemaal uitgenomen zodat je toch wel 5 minuten op vol vermogen nodig hebt voordat het schip je weer "loslaat". Als je voorbij de kop van het schip bent, dan voel je ook dat je weer snelheid krijgt hetgeen door de GPS bevestigd wordt. Ondertussen begint het te regenen zodat we besluiten om de tent helemaal dicht te doen. Als de zon er even later weer doorkomt moet de schipper oppassen dat hij niet langzaam in slaap valt.

Zo varen we verder over een nog steeds prachtig kanaal waar we om 15.45 uur de nieuwe jachthaven Recke op km. 12,6 bereiken. Dit is voor velen de eerste en voor ons de laatste haven op het Mittellandkanaal. Na door een uiterst hartelijke havenmeester een plekje toegewezen gekregen te hebben fietsen we naar het dorpje Recke. Hier doen we enkele boodschappen en pinnen voor de laatste keer nog wat Duits geld. Vanaf volgend jaar wordt dat met de Euro in ieder geval een stuk gemakkelijker. Naast ons ligt een Nimbus 29 C uit Bremen en we raken met de schipper en zijn vrouw in gesprek. Zij vertellen ons dat ze half mei uit Bremen vertrokken zijn en met de boot de Donau opgevaaren zijn tot Bratislava. Vooral Wenen moet vanaf het water een hele mooie stad zijn. Als we dit horen kijken de "Vagebondjes" elkaar even aan met allebei dezelfde gedachte. Wenen, hoe lang zouden we daar over varen? Als we later gaan eten concluderen we dat het voor de tweede keer sinds ons vertrek op 22 juni is dat we binnen eten. Alle andere keren hebben we op het achterdek gegeten of zijn we uit eten geweest.

Zaterdag 21 juli

Als we om 8.15 uit Recke vertrekken begint de dag met een strak blauwe lucht. Na een uur varen nemen we afscheid van het Mittellandkanaal en draaien het Dortmund Emskanaal op. Hier tanken we weer op de kruising bij het zogenaamde Nasse Dreieck. Ook kopen we hier een kaart waarop alle Europese wateren staan. We kunnen nu heel goed zien waar we overal gevaren hebben. We zien nu ook dat we heel dicht bij de Oostzee zijn geweest. Na het afrekenen gaan de trossen los en bereiken we tegen de middag de sluis Münster. Omdat er op dat moment ingevaren wordt sluiten we achteraan waarna we onmiddellijk opgeschut worden. Tot nu toe hebben we het tijdens deze reis vaak getroffen bij de sluisen. Om 16.15 zijn we op km 36,2 en meren af bij Gasthaus Peters, waar een steiger voor 2 boten is. Direct komt er een "Platzwart", een soort camping- c.q. steigerwacht, aangelopen die eerst wat moeilijk doet over onze plek, maar nadat ik hem een hand geef (waar deze man van schrikt) mogen we toch blijven liggen. Stroom kunnen we ook krijgen maar dat moeten per kw. betalen hetgeen inhoudt dat hij de volgende morgen terugkomt om af te rekenen. We willen weer vroeg vertrekken maar dat is voor deze man geen probleem. Eten kunnen we in het Gasthaus bij de camping. Het Gasthaus is een leuke gewone en gezellige kantine met tv en biljart. Op de menukaart staan, zoals bij de meeste kleine restaurantjes, weer diverse schnitzels met frites en salade vermeldt waarvan de duurste ongeveer DM 16,- kost. Na het diner keren we terug naar de boot (dat is dus de weg oversteken) waar inmiddels nog een schip is aangekomen. We raken in gesprek met de schipper en zijn vrouw die uit Heidelberg aan de Neckar blijken te komen en zoveel te vertellen hebben over waar zij allemaal zijn geweest dat ze ons bij hen aan boord uitnodigen. Daar vertellen zij ons veel over een eventueel volgende vakantiereis voor ons, terwijl de pils en de bekende kopstoot tevoorschijn komen. Om 22.00 uur vindt Dinie het welletjes en nadat we de hond hebben uit gelaten

drinken we nog wat op ons achterdek voordat we de achterkajuit opzoeken.

Zondag 22 juli

Als we om 8.15 uur vertrekken zijn onze Heidelbergse achterburen al ver voor ons uit. Toen zij om 6.40 uur vanmorgen vertrokken hebben wij ons nog eens lekker omgedraaid. We dachten dat wij vroege vogels waren! We hebben nog 15 kilometer Dortmund-Emskanaal voor de boeg, waarna we bij Datteln het Wesel-Dattelnkanaal opdraaien. Hier moeten we 6 sluizen passeren waar we afgeschut worden tot op het niveau van de Rijn. De eerste 3 sluizen mogen we in de grote sluis mee schutten met een lege tanker die halverwege het kanaal in de “Chemische stad” afmeert om geladen te worden. De laatste 3 sluizen doen we helemaal alleen, terwijl we toch steeds in de grote kolken afgeschut worden. We hebben geluk dat er veel opvaart van geladen vrachtschepen is, anders had men ons echt wel laten wachten op een afvarend vrachtschip. Bij de laatste sluis zien we een man en een vrouw op de kant staan die heel enthousiast naar ons zwaaien. Blijken het Gisela en Hans-Jürg te zijn, die we kennen uit onze thuishaven Strand Horst. Zij wonen in Wesel en hoorden vanmorgen dat wij ons op het Wesel-Dattelnkanaal bevonden. Dus, na thuiskomst konden ze het niet nalaten om naar de (voor ons laatste) sluis te rijden om bij de sluismeester navraag naar ons te doen. Als Hans-Jürg bij ons aan boord stapt en Gisela met de auto naar de haven rijdt, weten we ons verzekerd van een goede begeleiding. Hans-Jürg kent hier alle plekjes, in zijn kindertijd werd er in de Rijn nog gezwommen, maar heeft hier met zijn eigen schip nog nooit gevaren. Als we in de haven van Wesel arriveren staat Gisela ons al op te wachten. Na een drankje op het achterdek besluiten we om met z'n viertjes op het terras van het havenrestaurant iets te gaan eten. Na het genot van een heerlijke rumpsteak met toebehoren nemen we afscheid van Gisela en Hans-Jürg en keren aan boord terug.

Maandag 23 juli

Vandaag zullen we Nederland, dat we zondag 24 juni verlieten, weer binnenvaren. De Rijn stroomt stevig en de wind is tegenstrooms zodat we aardig stampen. Als we om 11.00 uur Lobith langs varen begint het te regenen en komt ons het passagiersschip “Avanti” tegemoet dat zulke vreselijke golven trekt dat we bijna op onze kop staan. We moeten ons vasthouden aan datgene dat enige houvast biedt, anders schuiven we met stoel en al tegen de reling van het achterdek. De tafel op het achterdek valt om en Lady is helemaal overstuur. Het lijkt wel of het elk jaar erger wordt, dat er steeds meer vermogen in de schepen gestopt wordt om nog sneller te varen. Vooral de passagiersschepen en rondvaartboten trekken de meeste en de meest woeste golven. Ook op de Gelderse IJssel maken we het later enkele keren mee dat we schepen tegemoet komen die zulke hoge golven trekken en het water zo in beweging brengen dat je echt 5 minuten op en neer dendert alsof je met windkracht 7 op het IJsselmeer vaart. Wat moet daar een geweldig vermogen instaan en wat zal dat een hoeveelheid dieselolie kosten. De truc om gas terug te nemen, zodat je met minder snelheid omhoog en ook weer naar beneden gaat, werkt bij een dergelijke water massa allang niet meer. Om 18.00 uur meren we af in de jachthaven van Hattem, waar voor ons een plaatsje vrijgehouden is. Na de rustige Duitse havens merken we nu dat we in het Nederlandse hoogseizoen terecht gekomen zijn. We liggen hier 3 breed hetgeen we de hele vakantie nog niet meegemaakt hebben. Als we na het afmeren op de urenteller van de motor kijken blijkt het dat we sinds ons vertrek 202 uren gevaren hebben.

Dinsdag 24 juli

Als we al om 7.15 vertrekken hangt er nog een behoorlijke nevel over het water. Aangezien we vannacht “drie breed” lagen, laten we onze viervoeter onderweg wel ergens uit. Al dat geklauter over

andere jachten in de vroege morgen. Als ons hondje in Kampen haar behoefte heeft gedaan en we weer verder varen begint het al lekker warm te worden. Via de Roggebotsluis komen we vroeg in de middag bij de Hardersluis aan, waar we zien dat er waarschijnlijk 3 schuttingen gewacht zal moeten worden. We besluiten om aan stuurboord aan de palen af te meren omdat we vanaf daar een goed overzicht hebben. Natuurlijk kom je dan in gesprek met anderen die ook liggen te wachten, zodat de tijd voorbij vliegt. Na het schutten en het uitvaren zijn we weer op bekend vaarwater. Bij het invaren van de jachthaven “Strand Horst” en het zien van het ons zo vertrouwde “I-steiger” constateren we dat de reis naar het voormalige Oost-Duitsland ten einde is. Als we afgemeerd zijn besluiten we om voorlopig nog niet naar huis te gaan, maar het er nog lekker even van te nemen om het afscheid van deze fantastische vakantie nog wat uit te stellen.

Gebruikte kaarten en boeken

ISBN 3-89225.466-4	Der Rhein
ISBN : 3-89225.446-X	Vom Rhein bis Nord- und Ostsee
ISBN 3-926376-11-2	Sportschiffahrtskarten Binnen 2 Berlin & Mecklenburger Gewässer
ISBN 3-926376-10-4	Sportschiffahrtskarten Binnen 1 Berlin & Märkische Gewässer

Deze boeken en kaarten zijn te bestellen bij:

L.J. Harri B.V.
Prins Hendrikkade 94-95
1012 AE AMSTERDAM
tel: 020-6248052
fax: 020-6258086
E-Mail: ljharri@xs4all.nl